

[Guldberg.]

andet tidspunkt, at det var svært, og at man måtte vide noget mere og alle disse ting, men der har været tid nok til at tænke over det; men det har ikke været muligt at presse noget frem. Nu havner man i noget, der — så vidt jeg kan se — administrativt også vil komme til at volde ganske overordentlig store vanskeligheder. Der er jeg ikke enig med hr. Axel Ivan Pedersen. Jeg tror, vi alle er klar over, at selve boligsikringsordningens etablering er en administrativ opgave af et ikke ringe omfang, men det skal vi jo alle sammen igennem på den ene eller den anden måde.

Der er jo folk, der skal have boligsikring med virkning fra 1. april 1967, og de skattepligtige indkomster, som flertallet ønsker at anvende som beregningsgrundlag, og som efter motiveringen skulle gøre det så nemt, vil ikke være til rådighed for skattevæsenet før den 1. juli, og derfor må man altså ind på a conto-betragtninger. Man må altså alligevel have oplysninger fra ansøgerne selv om deres indtægtsforhold, eller også må man have i at bruge den skattepligtige indkomst fra 1965, og det håber jeg da ikke det ender med, for så bliver det jo så meget mere forældet. Omkring 1. juli 1967 kan man altså komme over på et eller andet beregningsgrundlag. Hvis så skatteforhandlingerne kører og der sker ændringer f. eks. i fradragsretten, vil dette grundlag være forældet for 1968, og hvis man kører videre, risikerer man, at man over en samtidighedsbeskatning skal til at lave det om for tredje gang. Derfor har vi altså svært ved at se de administrative fordele ved en sådan fremgangsmåde.

Hvis det bare var noget, man sådan kunne rette lidt på i taksterne, i satserne i loven, ja, så kunne man selvfølgelig sige: der er en række skævheder — dem har jeg peget på — men så havde man altså et eller andet at begynde med, og så varede det ikke så længe. Men sandheden er jo den, at når de ændringer, som også flertallet erkender man er nødt til at komme med, skal indføres, så kommer man til at lave satserne om hele vejen igennem, og begrebet huslejerelationstal, som altså nu er blevet et lovbegreb, får man altså lov til at rette; det må man lave om på og rette, hver eneste gang der sker en ændring — og det gælder

begge de lovforslag, vi behandler i dag. Resultatet her fremgår tydeligt, for allerede fra lovforslagets fremsættelse til behandlingen i dag er huslejerelationstallene blevet rettet. Det er efter vores opfattelse ikke nogen praktisk fremgangsmåde.

Ud over det, som fremgår af selve princippet, vil jeg gerne pege på, at det ændringsforslag, ændringsforslag nr. 1, som venstre har stillet, ville kunne gøre det muligt at undgå den meget tunge ordning med et indkomstgrundlag, som man kun har mulighed for at tage hensyn til én gang om året. Det er igen spørgsmålet om variationer i familiens forhold, i indkomstforhold — det kan være variationer som dem, vi normalt nævner under disse drøftelser, altså arbejdsløshed, sygdom, børn, der flytter hjemmefra osv.; dér har man altså det ene grundlag, og det skal køre 1 år ad gangen, og man har ikke nogen naturlig måde at ordne det på ud over gennem ansøgninger og revisioner. Man må så anlægge en aktuel indkomstbetragtning, og det vil altså sige alligevel i disse tilfælde anvende det, som vi har ment man lige så godt kunne lægge sig fast på med det samme.

På et andet punkt afviger det mindretalsforslag, vi har stillet, fra flertallets. Satserne i flertallets forslag har vi så vidt muligt søgt at følge; de giver stort set det samme; dog — vil jeg sige — er de lidt gunstigere på de laveste indkomster og for familier med mange børn. Men så er der et sted, hvor det har undret os at man har haft de minimumssatser, man har. Det er i reglerne om, hvor meget man kan få som højeste boligstøtte i procent af huslejen, hvor der jo er den mærkelige ordning efter flertallets forslag, at man for de laveste indkomster har 20 pct. som det højeste, og så aftager procenten altså ved stigende indkomster, indtil den kommer ned til det laveste, de 5.

Så siger man — og det er jo også meget fornuftigt, det er vi sådan set enige i principielt — at man kan lægge 20 pct. f. eks. på de laveste indkomster, altså samme beløb for hvert barn. Og dér kan jeg godt se værdien af at have de 20 pct., men de 20 pct. virker jo mærkværdigt, når det er en procent, der gælder for barnløse, og der derefter i en senere paragraf står, at hvis det er barnløse, så kan de ikke få mere end 15. Vi har overvejet den side af sagen, og vi er kommet til